

zásada se uznává nejen v teorii (viz Randa, Právo vlastnické str. 298), nýbrž i v praxi (rozh. čís. 1872, 2590, 5794). Pokud se vývody dovolání zabývají otázkou, že žalobce přenechal hospodaření na statku prvžalovanému a že v důsledku toho jest spolužalovaný oprávněn trpěti bydlení dovolatele na statku, ocitá se dovolatel s těmito vývody v rozporu se spisy, poněvadž odvolací soud výslovně uvádí, že přenechání hospodaření prvžalovanému prokázáno nebylo. Nelze se proto těmito vývody dovolání dále zabývat. Dovolatel snaží se posléze dovoditi, že se žalobce nemůže oprávněně domáhati zrušení té části výměnku, která se vztahuje na to, že dovolatel jest oprávněn z pole prvžalovaného nakopati si podle svého výběru řádek ranných brambor. Poněvadž prý se toto jeho právo nevztahuje na pole žalobcovo, nýbrž na pole prvžalovaného, nedotýká prý se to žalobce a neděje se prý zásah do jeho práv. Jak již shora bylo dovoděno předse vzal prvžalovaný tím, že zřídil dovolateli na své polovici usedlosti výměnu, která mezi jiným pozůstává z práva nakopati si řádek ranných brambor, a pak tím, že výkon tohoto práva trpí bez souhlasu žalobce, na společné věci takovou změnu, kterou se dotkl podíl žalobce a zasáhl neoprávněně do jeho spoluvlastnického oprávnění. Jest proto nárok žalobní i proti dovolateli v tomto směru opodstatněný. Totéž platí i o zřízené služebnosti bytu. Dovolání druhožalovaného jest rovněž neopodstatněné a nebylo mu vyhověno.

Čís. 10989.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Nevyžaduje se, by podpis akceptantův byl umístěn pod kontextem směnky; může se tak státi na líci směnky kdekoliv, i napříč.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Rv I 1303/31.)

Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Námitka, že směnka jest neplatná, jelikož není žalovanými jako příjemci podepsána, ani se příjemci nepodepsali pod kontextem směnky, nýbrž na straně přes kontext, není v zákoně odůvodněna. Podle § 19 (3) směn. zák. platí za neobmezené přijetí, podepíše-li se směnečník na líci směnky i jen svým jménem nebo firmou. Toto jasné znění zákona nelze vykládati tak, že se akceptant musí podepsati pod kontext směnky; naopak stačí jako přijetí, když se směnečník podepíše kdekoliv na líci směnky. Na tom nezmění nic ani ustanovení § 19 (2) směn. zák. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Prvý soud správně uvedl, že směnka, o níž jde, obsahuje všechny podstatné náležitosti směnky podle § 3 směn. zák. a náležitě odůvodnil, proč o neplatnosti směnky nemůže býti řeči, ustanovením § 19 (3) směn. zák., podle něhož platí za neomezené přijetí, podepíše-li se směnečník na líci směnky i jen svým jménem

nebo firmou. Také soud odvolací má za to, že tomuto doslovu zákona nelze rozuměti tak, jak žalovaní za to mají, totiž že se akceptant musí podepsati pod kontext směnky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolatelé napadají rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně, dospěv k úsudku, že směnečný zákon nijak nevyžaduje, by podpis akceptanta byl umístěn pod kontextem směnky. Ze slovesa »podepsati« to vyvozovati nelze, neboť jest rozeznávati přechodné sloveso podepsati (něco) a zvrtné sloveso »podepsati se«. Podle § 19 (3) sm. zákona stačí, podepíše-li se směnečník na líci směnky i jen svým jménem. Bližší místo není předepsáno a proto se tak může státi kdekoliv, i napříč. Tento názor zastává také prof. Dr. František Rouček ve svém novém Československém právu směnečném, 5. vyd., str. 116, jehož dovolatelé se sami dovolávají.

Čís. 10990.

Nemá-li žádný z obou manželů v tuzemsku obecné sudiště, nelze se u zdejších soudů domáhati přeměny rozvodu v rozluku a není tu místa pro určení soudu místně příslušného podle § 28 j. n. Na tom nebylo nic změněno čl. II., druhý odstavec, zákona ze dne 8. července 1930, čís. 130 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Nd I 429/31.)

Nejvyšší soud zamítl žádost Františka H-a v Drážďanech, by byl určen místně příslušný soud k jednání a rozhodnutí jeho žádosti o rozluku manželství.

Důvody :

Usnesením okresního soudu v Litoměřicích ze dne 28. května 1930 byl manželům Františku a Metě H-ovým v Drážďanech povolen dobrovolný rozvod manželství od stolu a lože. Podle domovského listu mají manželé domovské právo ve Vrchlabí, jsou tedy československými státními občany. Žádný z nich nemá v Československé republice obecné sudiště. Usnesením krajského soudu v Jičíně ze dne 13. června 1931 byla odmítnuta žádost manželů o rozluku manželství, protože oba bydlí v Drážďanech a není tu tedy důvodu místní příslušnosti podle § 20 zákona čís. 320/1919 Sb. z. a n., a bylo odkázáno na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 1449 sb. n. s. Důvody tohoto rozhodnutí jsou správné a z nich nelze vyhověti ani žádosti o určení soudu místně příslušného podle § 28 j. n. Příslušnost pro žádosti o přeměnu rozvodu v rozluku jest výhradně